

Πῶς περάσαμε καιρούς
κατὰ πάντα τρομερούς,
ποῦ σὲ κάνουνε νὰ φρίττης.

Ὅταν ἐφυγε μιὰ μέρα
στὴ Θεσσαλονικὴ πέρα
τὸ τρανὸ παιδί της Κρήτης.

Κι ἐνθ' τρομάζαν πολλοὶ
δὲν θυμάσαι, προσφιλή,
ὁποῦ σοῦλεγα κι ἐγώ.

Πάω νάβρω τὸν Λευτέρη
καὶ τῆς Τόρας τὸ ξεφτέρι
καὶ Δαγκλή τὸν Στρατηγό;

Σὰν νὰ φεύγη κάποιος βάρος
κ' ἡ ψυχὴ μου νέον θάρος
μὲ τὸ κίνημα ἄνακτᾶ.

Πάρε τὴν καλὴ τὴν στρατά
κι ἄφησε τὰ Δεσποτάτα
τῆς Ἀθήνας τὰ φοικιὰ.

Μὴν ξεχνᾷς, μασκαριστικο,
ὁποῦ σοῦπα: σήκω σήκω,
καὶ μὴν κάθω ἔδω πέρα,
τίποτα νὰ μὴν ἐλατῆς,
καὶ μὲ χυνοὺς νύκτα μέρα
νὰ μου χλαῖς, νὰ σαπῆς.

Δίχως κουτουροῦ κουβένταις
πάμε νάβρωμε λεβένταις,
πάμε νάβρωμε παιδιὰ.

Ποῦ Σωτήρος κανενὸς
δὲν ἐπῆγαν ταπεινῶς
νὰ φιλήσουν τὴν ποδιά.

Μὲ τὰ κόμματα τῆς πλάνης
σαπινόφουσαις μὴν κἀνῆς,
κι ἔλα πάμε, φιλαράκο.

Σὲ καινούρια καθεστῶτα,
καὶ μὴν πάρης ρεδιγκάτα
καὶ τοῦ Στεφανῆ τὸ φράκο.

Ἄφησε τὰ Δεσποτάτα,
ποῦ πληρόνουν μὲ πατάτα
καθεμιὰ ζητωκαυγῆ.

Ἐξω δάφναις μᾶς καλοῦν
καὶ τουφέκια διαλαλοῦν
μιὰ καινούρια χαραινῆ.

Τέτοια σοῦλεγα, μαϊγκούφη,
ὅμως ἤσουν αὐτὴ χάλι,
καὶ δὲν ἔμεινε τσουλούφι
στὸ ξερό σου τὸ κεφάλι.

(Μ' αὐτοὺς τοῦ Περικλήτου τοὺς λόγους ἐρεθίζεται
καὶ σὲ παντοίας σκέψεις ὁ Φασουλῆς βυθίζεται,
ὅμως ὁ Περικλῆτος δὲν τὸν ἀφίνει πάλι
καὶ μὲ τὰς ἀνιμνήσεις τοῦ πέρνει τὸ κεφάλι.)

Ἀναμνήσεις ἐποχῶν πολυδύξων κι εὐτυχῶν.

II. — Τοὺς θυμάσαι τοὺς μεγάλους,
τοὺς καιροὺς τοὺς δαιμονίους,
ποῦ βλεπες καὶ τοὺς δασκάλους
Αἰάντας Τελαμονίους;

Τὸν θυμάσαι, φίλατέ μου,
καὶ τὸν Λάμπρο τὸν ἀσίτη,
ποῦ γε τόσο νταϊλῆται
κι ἦτο κάμινος πολέμου;

Τὸν ξεχνᾷς τὸν Πίπη, βλάκα,
ποῦ βγαῖς τὴν σακαράκα
μὲς στὸ τόσο πατατόκα,
κι ἔκανε τὸν Ἀχιλλέα
δίχως περιεφਾਲα;

Πῶς νὰ μὴ μᾶς συγκινήσουν,
Φασουλῆ μου σκυλομούρη,
τέτοιοι πολεμάρχοι ποῦροι;

Ποῦ ἔβαλθκαν ν' ἀφανίσουν
μὲ μακαμάρηδες καὶ μ' ἄλλους
τοὺς πτωχοὺς τοὺς Ἀγγλογάλλους;

Ἐλπομόνηδες ἐγκρίτους
πατριώτας ἐμβροντήτους,
ποῦχαν μὲ Βαρόνους σχέσι;

Μὰ ξεχνᾷς καὶ τὸν Ἰγγλέση,
τὸν περιφανῆ κουρέα,
ποῦ στὸ φρέσκο μὲ παρέα
τὸν ἐπῆγαν παρ' ἐλπίδα
καὶ θερνεῖ γιὰ τὴν Πατρίδα;

Ἐλπομόνηδες τοὺς τρόμους
καὶ τοὺς μυκωμένους τάφους,
ποῦ καὶ τοὺς Μεγαλοσταφύρους
τοὺς ἑλαιοῦσαν μὲς στὰς δρόμους;

Τὶ Μεγαλόσταυρον αλοῦτος!...
Μεγαλόσταυρο καὶ τοῦτος,
Μεγαλόσταυρο καὶ ἔκεινος,
μόνο σύξυλ' ἐνιο κτήνος,
δὲν ἐβούτηξες κανένα
νὰ τὸν δώσης καὶ σ' ἐμένα.

Ἐνθυμίσαι, Φασουλῇ μου, ποῦχες ἔτοιμο τὸ φύλλο,
καὶ ἔλεγες τὸ κίνημα
σωτηρίας μὴνυμα,
καὶ ἂν ἐμὲ δὲν εἶχες φίλο
νὰ σοῦ' πῶ νὰ διαλύσης ἄρον ἄρον τὰ στοιχεῖα,
ἴσως θάστειαν καὶ σένα' στὰ μικρὰ τὰ Φρουραρχεῖα;

Ἐποχὴ τιμῆς καὶ δόξης ἀπασῶν ὥραιότερα
καὶ καθ' ὅλα θανασιότη,
κάθε σκέψης ἐλευθέρω,
κάθε γνώμης σεβαστῇ.

Τότε σ' ἐνα καὶ ἄλλο μέρος
εἰμποροῦσες ἐλευθέρως
καὶ νὰ κόψης καὶ νὰ ράψης.

Κανεῖς φόβος, κανεῖς κτύπος,
παινεύθεις καὶ ὁ τύπος,
ἦρκει μόνον νὰ μὴ γραψῇς.

Πῶς περνούσαμε, γαλινούπη,
μὲ τὰ πρῶν καθεστῶτα,
πάντα θρηπτικὸ χαροῦπι,
πάντα θρηπτικὴ μοτοπότα.

Κι' εἶχαν καὶ τὰ δύο γένη,
καὶ εἶχαν καὶ τὰ δύο φύλα
καὶ μάγουλα σὰν μῆλα.

Κι' ἔλεγον Ρωμηοὶ καὶ ξένοι
πῶς δὲν εἶχε ξαναγίνει
μία τέτοια Ρωμηοσύνη.

Ἐπαγγελίας γῆ,
ὅποια καθεστῶτα,
νόμων ἐφαρμογὴ
χωρὶς νὰ λείψῃ γῆῶτα.

Δὲν σ' ἔκανε νὰ τρέμῃς
Λιβεράτων Θέμης,
καὶ κρίσις Σολομώντων
τὴν Θέμιδα τιμώντων.

Στὸ πείσμα τὸ δικό μας καὶ καθενὸς φυλάρου
ἐκουβαλοῦσαν τότε
γενναῖοι πατριῶται
μάρμαρα τῆς Πεντέλης καὶ μάρμαρα τῆς Πάρου.

Κι' ἐγὼ τοῦς ὀσταματοῦσα,
καὶ ποῦ τοῦς ἐρωτοῦσα
τὰ πάτε, πατριῶται; — μέσα' στὴ Ρωμηοσύνη
νὰ γίνουν ἀνδριάντες γιὰ τὴν Δικαιοσύνη.

Ὅπου καὶ ἂν περπατοῦσα
φρόνημα ρομαλέον,
καὶ ἄλλο δὲν ἀπαντοῦσα
στὴ Ρωμηοσύνη πλέον,
ἢ Θέμιδος ἰνδάλματα
καὶ προτομὰς καὶ ἀγάλματα
κλεινῶν Εἰσαγγελέων
καὶ τόσων Ἑρακλέων.

Φ. — Μ' αὐτὰς τὰς ἀναμνήσεις
μοῦ φέρνεις συγκινήσεις.
Ὅμως' στὰ περασμένα βάλε καὶ σὺ τελεῖα
καὶ ξέχνα μεγαλεῖα,
ποῦ σίγουρα θὰ μείνουν ἱστορικὰ καὶ αἰώνια,
καὶ ἄς βασιλεύσῃ πλέον μιὰ διαρκὲς ὁμόνοια.

Ἄς παύσουν περασμένων
καιρῶν ἀνασκαφαί,
φίλε μου καὶ ἀδελφέ.

Καὶ τώρα μετ' ἐπαίνων
ἔστω λησμονημένη
μιὰ δόξα περασμένη.

Μὰς εἶχε παραρῆψαι,
μὰς ἐστριψε τὴν βίδα,
μὰ τώρα ἄς τὴν κουρέψῃ
μαρμαρτέρηδων ψαλλίδα.

Κύττα τὴν... κλαίει, κλαίει
μὲ πολεμάρχους κλαίνοντας,
καὶ λέει λέει λέει,
καὶ πάει πάει λείωντας.

Ἄς λείψουν ψεύδη, δόλοι,
καὶ ἁμέσως βλαῖς καὶ ὄλοι
φίλημ' ἄς ἀνταλλάξουν ἀγάπης ἐν Χριστῷ
μεγάλω καὶ σκαστό.

Καιρὸς κοινῆς ἀγάπης, τῆς μόνης βοηθοῦ,
ζῆσέ με τὴν ἀλήθεια,
καὶ τῶγε κολοκῦθα,
ὥς δίου καὶ ἡκουιὰ σου γεννῇ Κολοκυθοῦ.

Π. — Κι' ἂν τρώω κολοκῦθα, σὺ κάνε μου τὴν χάρι
νὰ φῶς γερό στηλιάρ.